

ת"פ 12186/08/15 - מדינת ישראל נגד אמיר פרץ

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 12186-08-15 מדינת ישראל נ' פרץ(עציר)

בפני	כבוד השופט שלמה בנג'ו
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אמיר פרץ (עציר)

החלטה

בהתאם להחלטת בית המשפט, התבקש הסניגור ליתן תשובה מפורטת, בכתב, לכתב האישום.

בהודעה לבית המשפט טוען הסניגור מספר טענות מקדמיות:

הטענה הראשונה, היא כי החומר המפורט בסעיף 1א לכתב האישום הינו צמח בשם "דמיאנה" שהינו חומר חוקי ועל כן לא מתקיימת עבירה בעצם השימוש בו או בהחזקתו. עוד נטען כי החומר F5-AMB המפורט בסעיף 1ב ו-1ג לעובדות כתב האישום, הוכנס לפקודת הסמים ביום 26.8.15, היינו כ-5 חודשים לאחר המועד הנקוב בכתב האישום. לאור זאת, טוען הסניגור לא ניתן לטעון כי הנאשם עסק בייצור סמים באמצעות חומרים אלה, שכן החומרים היו בעת הרלבנטית לכתב האישום, חוקיים.

הטענה השנייה של הסניגור הינה כי החומרים המפורטים בסעיפים 1ד ו-1ה לעובדות כתב האישום ובעובדה מספר 2 של כתב האישום לא מגלים עבירה של ייצור סמים, הואיל ופעולת חלוקה של חומר מהחומרים הללו, אף סמים, למנות קטנות יותר, איננה פעולת ייצור. כמו כן, כי הנטען בסעיפים 1ו ו-1ח לעובדות כתב האישום אינו מהווה עבירה וכך גם לגבי הנטען בעובדה מספר 4 לכתב האישום.

עד כאן טענות ביחס למהות העבירות הנטענות כנגד הנאשם. לצד טענות אלה, מוסיף וטוען הנאשם מספר טענות דיוניות שיפורטו להלן.

הנאשם טוען שתעודת החיסיון שהועברה אליו אינה תעודה חתומה כדין.

עוד נטען, כי כתב האישום פגום הואיל ונכללו ברשימת עדי התביעה זוגתו ואם ילדיו של הנאשם, וכן אימו.

לאחר שעיינתי בכתב האישום, בתיק בית המשפט, בבקשה ובתגובת המדינה, נחה דעתי כי דין הטענות שהעלה הסניגור להידחות ללא צורך בקביעת דיון בעניין, מן הטעמים שאפרט להלן.

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של ייצור, הכנה והפקה של סמים- עבירה לפי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים, וכן עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית- עבירה לפי סעיף 7א+7ג רישא לפקודת הסמים המסוכנים. בכתב האישום נטען כי ביום 11.3.15, החזיק הנאשם בדירתו, סמים מסוכנים וחומרים לייצור סמים מסוכנים, כמפורט בכתב האישום. עוד נטען, כי עובר לתפיסתם של הסמים על ידי המשטרה, הזמין הנאשם 5000 קפסולות ריקות מבית מרקחת. קפסולות אלה, נתפסו אף הן על ידי המשטרה בטרם הספיק הנאשם לאוספם. על יסוד עובדות אלה, טענה המאשימה, כי הנאשם הכין סמים מסוכנים, שלא ברישיון המנהל, והחזיק בסמים מסוכנים שלא לצריכה עצמית, וכן החזיק בפריטים נוספים, כמתואר בכתב האישום, לצורך הכנת סמים, וזאת מבלי שהחזיק ברישיון מאת המנהל ובניגוד לחוק.

אשר לטענה שהצמח "דמיאנה" הינו חומר המותר בהחזקה וברכישה, יצוין כי כתב האישום לא נקט בשם "דמיאנה" כפי שכינה אותו הסניגור בבקשתו, מכל מקום, לפי הנטען בכתב האישום, המאשימה טוענת, למעשה, שהנאשם החזיק בחומר צמחי, כחומר גלם, לייצור סמים מסוכנים. במהלך המשפט, תונח מן הסתם, התשתית העובדתית המבססת טענה זו, הנתמכת בראיות שבאמתחתה של המאשימה, ובסופו של דבר תצטרך המאשימה לשכנע את בית המשפט, מעבר לכל ספק סביר, כי אכן מדובר בחומר אשר החזקתו אצל הנאשם לא הייתה תמימה. לשם הדוגמה, אציין, כי ישנם חומרים תמימים לכאורה, המוחזקים בידי גורמים עברייניים, המשמשים לא אחת להכנת מטעני חבלה ופצצות. גם במקרה כזה, נסיבות החזקת החומרים, ושילובם עם ראיות נוספות, יכול שיוביל למסקנה אחת ויחידה והיא, שאותו חומר "תמים", שימש למעשה להכנת פצצה או במקרה שלנו, סמים.

אשר לטענה שהחומר F5-AMB, המפורט בעובדות כתב האישום, נתפס ברשותו של הנאשם לא היווה סם מסוכן במועד בו נתפס אצל הנאשם. מעיון בתגובת המאשימה ונספחיה, ובפקודת הסמים המסוכנים, עולה כי מדובר בחומר שהוא נגזרת של סם מסוכן בשם "אינדזול קרבוקסימדו" (ראה סעיף 1(3) לתוספת הראשונה לפקודת הסמים). יצוין, כי הסם עצמו על נגזרותיו הוכלל כסם מסוכן ביום 7.8.14. את הנגזרת עצמה, את אותו חומר החשוד כסם בשם F5-AMB, הכליל המחוקק, בשלב מאוחר יותר, באוגוסט 2015. בנסיבות אלה, נוכח האמור בסעיף 1 רישא לכתב האישום, מדובר בחומר החשוד כסם מסוכן, או למצער, חומר אשר יכל לשמש אותה העת להכנת סם מסוכן.

אשר לטענה כי החומרים המפורטים בסעיפים 1ד ו 1ה לעובדות כתב האישום, ובעובדה 2 סיפא לעובדות כתב האישום אין בהם כדי להוות עבירה של ייצור סמים, גם טענה זו דינה להידחות, ולהתברר במשפט גופו. כפי שצוין לעיל, מדובר בחומר נוסף שאף הוא נגזרת של סם מסוכן אחר, ומכל מקום, על בית המשפט לבחון את המכלול הראייתי הכולל על בסיס העובדות הנטענות בכתב האישום על מנת לשקול באם החזקת חומרים שונים, הגם שאינם חומרים האסורים בהחזקה ו/או חומרים המהווים סמים מסוכנים, שימשו לייצור סמים מסוכנים. כפי שהוטעם לעיל, ייתכן כי החזקת חומר מסוים לא מהווה עבירה, אך החזקת מכלול שלם של חומרים, לצד קפסולות, ומערך ייצור, תוביל למסקנה אחת ויחידה, והיא, שמדובר בהחזקה שאינה "כשרה", אלא כל תכליתה היא ייצור סם מסוכן.

כסיכום ביניים, אציין כי טענותיו של הסניגור כי לא מדובר בעבירות לאור החומרים שנתפסו ברשותו של הנאשם, טענה מקדמית זו נדחית, יחד עם זאת הטענות ייבחנו לעיצומן במשפט גופו, ועל בסיס התשתית הראייתית, שתונח בפני בית המשפט, יישקלו שוב טענות אלה.

אשר לטענות הפרוצדורליות, שמעלה הסניגור, בכל הנוגע לכך שרשימת עדי התביעה כוללת את זוגתו של הנאשם ואימו, לא מצאתי כי מדובר בטענה העולה כדי פגם או פסול בכתב האישום, במובן המקובל בפסיקה. חזקה על המאשימה שהיא ערה לדיני הראיות, ויודעת מתי עדות בן משפחה קבילה, ומתי אינה קבילה במשפט. ככל שתבקש המאשימה להעיד עדי תביעה שעדותם - נוכח העבירות המיוחסות לנאשם - אינה קבילה על פי הדין, כי אז יהיה רשאי הנאשם להתנגד להעדתם, ובאותה עת, תינתן החלטה.

אשר לטענה הנוגעת לחיסיון. עיינתי בתעודת החיסיון, מדובר בתעודה הנחזית כתעודת חיסיון כדן, אמנם נעדרת ממנה חותמת השר, אך היא נושאת את מכלול הסממנים המכשירים אותה כתעודת חיסיון, לרבות חתימת יד שנחזית להיות חתימת ידו של כבוד השר, ומתחתיה כיתוב המלמד כי מדובר בכבוד השר גלעד ארדן, המוסמך לפי החוק, להעניק את תעודת החיסיון הנדונה. אמנם, עולה כי קיימת תעודת חיסיון נוספת אשר אינה נושאת תאריך, נראה כי מדובר בכפל של תעודות שהובאו בפני כבוד השר. אך גם התעודה הכפולה, נושאת את אותם פרטים, ואת אותם הסממנים, המכשירים אותה, כתעודה בדבר ראיות חסויות.

יחד עם זאת, על המאשימה להציג בפני הסניגור תעודת חיסיון הנושאת את חותמת כבוד השר, שעליה היא סומכת את החיסיון.

רשמתי בפני את ויתור הסניגור על העדתם של עדי תביעה 21, 23, 24, 25, 26, 27, כמפורט בסעיף 14 להודעת הסניגור. המסמכים שערכו עדים אלו יוגשו לבית המשפט כראיות ללא צורך בהעדתם.

המזכירות תשלח העתק מהחלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אדר ב' תשע"ו, 22 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.